

giver Raad imod Sygdomme, forsaavidt han ikke derved søger Erhverv eller udøver en stadig Virksomhed i saadan Retning". Dette var en meget betydningsfuld Indrømmelse i Retning af den frie Virksomhed, og jeg kan her ikke undlade at stille et Spørgsmaal til de ærede Forslagsstillere, nemlig dette: Hvorledes have de egentlig tænkt sig, at de Paagjældende skulde komme til at vise, at de vare fittede til at udøve denne Virksomhed? Vi maa jo nemlig vel huske paa, at § 5 i Loven af 1794 vedbliver at bestaa, og det er altsaa ikke Nogen tilladt at begynde med at udøve nogensomhelst Lægevirkfomhed, men hvorledes skulle de saa faae Leilighed til at godtgjøre, at de due dertil? Dette gaar over min Forstand, men er jo ganske vist Noget, som vi nok kunne faae rettet. Jeg vil kun gjøre opmærksom paa, at selv i det Forslag, for hvilket den høitærede Justitsminister dengang var Ordfører i Landsthinget, var det bestemt, at, naar den Paagjældende ikke tog nogen Betaling og ikke brugte det som en Næringsvei, kunde man overhovedet ikke tiltale ham derfor. Det kan jo ikke negtes, at dette var en betydelig Indrømmelse. Man havde jo da Lov til at give ham Noget, om man vilde, kun maatte han ikke forlange Betaling og ikke drive det som Erhverv. Derved fik den Paagjældende Leilighed til at godtgjøre sin Dygtighed, men herom savner jeg en Bestemmelse her. Jeg ser altsaa ikke rettere, end at en saadan Bestemmelse maa indsettes, thi § 5 i Forordningen af 1794 foreslaas jo nemlig ikke her ophævet. Jeg ser vel, at § 6 foreslaas ophævet, men denne Paragraph angaar jo noget ganske Andet, for hvilket § 1 skal træde i Stedet. § 5 i Forordningen af 1794, som lyder saaledes: „Dersom nogen Kvalfalver befindes at tage Syge under Kur og saaledes at udsætte disse for Farer, skal han straffes" er, som sagt, bleven staaende, og han kan altsaa ikke faae Leilighed til at godtgjøre sin Dygtighed, hvilket er en Feil. Dette har baade Landsthinget og den tidligere Justitsminister tænkt paa, og jeg formoder, at det baade er af denne Grund og af menneskevenlige Grunde, at man har ladet den Bestemmelse blive staaende, at, naar den Paagjældende ingen Betaling tog, ingen Betaling forlangte og ikke søgte det som stabigt Erhverv, skulde han have Lov til at udøve denne Virksomhed. Fremdeles hedder det i det af Landsthinget vedtagne Forslag, at, naar han ved paalidelige Vidnesbyrd godtgjører dette, saa kan han undtagelsesvis faae Lov til at helbrede for de Sygdomme, i hvilke han har vist særlig Kyndighed. Det forekommer mig nu rigtig nok, at de ærede Forslagsstillere ere noget strenge i deres Forlangende. De sige for det Første, at den Paagjældende skal have erhvervet sig særlig Indsigt og fortrinlig Duellighed samt dernæst, at han skal godtgjøre dette ved paalidelige Attester, men der kan jo disputeres om, hvad der er „paalidelige Attester".

Man kunde jo f. Ex. tænke sig, at en Justitsminister, støttet af et Sundhedscollegium, som ikke var særdeles velvilligt overfor denne Sag, kunde sige: „Ja, men paalidelige Attester ere ikke Andet end Attester fra Læger eller fra Stiftsfysici, — ja, de kunde jo endog drive det saavidt, at de kunde lade Forordningen af 1794 fuldstændig bestaa og sige: Det Gæste, som vi anse for paalidelige Vidnesbyrd, er Attester fra Amtmand og fra Stiftsfysikus. Dette kunde de meget godt gjøre, og derfor maatte det jo nærmere bestemmes, hvad der skulde anses for paalidelige Attester. Endelig er der en Bestemmelse, som jeg ikke synes om, idet der nemlig i Lovforslaget staar: „som autoriserede Læger ikke have kunnet helbrede". Det vil vistnok blive meget vanskeligt at faae en saadan Attest for, at de autoriserede Læger ikke have kunnet helbrede Sygdommen, thi jeg vil spørge: Hvornaar vil en Læge afgive en saadan Erklæring om, at han ikke har kunnet helbrede Sygdommen? Ærede Medlemmer ville maaske vide, at ufornuende Personer kunne blive optagne paa Hospitalerne uden Betaling, naar de have en Attest fra vedkommende Læge om, at de egne sig til Hospitalsbehandling samt en Erklæring om, at han ikke kan helbrede den Paagjældende. Det er jo imidlertid uhyre vanskeligt at faae en saadan Attest, ja i mange Tilfælde vil den paagjældende Læge aldrig give en saadan Attest om, at han har maattet opgive den Syges Behandling, og hvornaar tror man da, at han vil erkende, at han har maattet opgive Behandlingen af en Syg til Fordel for en Kvalfalver? Jeg vil ikke sige, at noget Saadant ikke kan ske, det er langtfra, men det vil dog ialfsald være saa undtagelsesvis, at jeg tror, at vi ved at faae denne Bestemmelse iftedefor § 5 i Forordningen af 1794 næsten komme fra Tagdryppet til Regnen. Jeg veed godt, at det er de ærede Forslagsstilleres Hensigt — og den ærede Ordfører har jo ogsaa selv udtalt dette, — at ville have en større Frihed, og jeg paapeger derfor ogsaa kun dette til Overveelse for det eventuelle Udsalg, idet jeg navnlig henviser til det rige Materiale, som vi nu have liggende fra de 30 Aar, i hvilke vi have forhandlet om denne Sag. Naar man vil være saa nøisom, som de ærede Forslagsstillere i Virkeligheden ere, saa lad os gaa til Landsthingets Forslag fra 1873, hvilket Forslag var afskillig mere vidtgaaende end det, som her foreligger. Rosenørn-Leilmanns Forslag, som engang blev vedtaget, er meget mere vidtgaaende og noget Sigtende som det, der gjælder i Norge, hvormod det af den daværende Justitsminister Klein i Landsthinget indbragte Lovforslag vel ikke er saa vidtgaaende med Hensyn til at give Frihed som det af Rosenørn-Leilmann indbragte Lovforslag, men det er dog et stort Fremfrit. Vil man endelig være mest nøisom, saa maa man holde sig til det Forslag, som dengang fremkom i Landsthinget,